

Odříkání zbloudilého pádu

Tomáš Přidal & Františka Vrbenská

Tonoucí kameny
Po hrstkách času
Zpevňují pilíře cti
V řečištích tvrdé mluvy

Kdo zabloudil do hor
S poutnickou holí
Okovanou odhodláním
S vírou v mramorové pravdy
Kázal dolinám i štítům
Bílým jazykům vod

Neslo jej pevné vědomí
Na rukou stála mu cesta osudu
Vydal se po pamětích skal
Zdál se mu sen o promlouvání hvězd
Aniž by zavřel oči před jeho odplutím
Do věčné membrány smířeného nebe

Křičel Měsíci Slunci vesmíru
O prokletí pozemského světa
Hříších a bloudění
O touze očistě a naději

Vracela se mu ospalá ozvěna
Putující křehkou tmou
Střepy polovičních hlasů
Nikdy necítil tak hlučný konec bytí

Lavina slovopádu
Drolí se
Sype se nížinou
Zlato moje
Zastav
Mám v střevíčku písek

V nás...

Tomáš Přidal

Voláme do orámovaného nebe
Na nezvěstná čísla existencí
Páráme tmu břitkými otázkami
Světlo dopadá do čistších duší

Osvětluje nás poznání
Hlasy mezi naším vědomím
Ozvěny bez ostychu
Sahat v nich a nevracet je zpět

Co máme doopravdy v sobě?

Lásku - jako sopečnou erupci
Nedokážeme ji zastavit
Sama si káže jako kněz při mši
Tiše a otevřeně jmenuje své počínání

Smrtelnost - bez které bychom nebyli
Nevznikli bychom stejně jako svět
Prvotní forma života, jež rozvinul
Svět do širých dálek a nepřekonaných výší

Sílu & Srdce...
Lámeme v nich lež
Nespravedlivou
S kterou se potýkáme všichni
Aniž bychom o to stáli... další v řadě

© Tomáš Přidal, 2016